

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 293)

May (1)/ 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை, நிகமாந்த மஹாதேசிகள் வ்யாக்யானங்கள்)	25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 113)

41. அநயைவ ஸமாதிஸ்தை: ஸமாதீயே ஸமாதிநா

அபிதீயே அநயைவாஹம் சைவை: ஷட்த்ரிம்சதந்திமா

பொருள் - அவளுடைய (தாரிகா) உதவி மூலமாகவே ஸமாதி நிலை அடைய முயல்பவர்கள் என்னில் அந்த ஸமாதி நிலையை அடைகிறார்கள். அவள் மூலமாகவே நான் சைவர்களால் முப்பத்து ஆறாவது தத்வமாகக் கொள்ளப்படுகிறேன் (பதி மற்றும் சக்தி, பசு அல்லது ஜீவாத்மா, கலை, காலம், நியதி, வித்யா, ராகம், ப்ரக்ருதி, குணம், ஐந்து தந்மாத்தரைகள், பஞ்சபூதங்கள், பத்து இந்த்ரியங்கள், மனம், புத்தி, அஹங்காரம், நான்கு பாசங்கள்).

42. மஹாராஜீ ததைவாஹமநயைவ த்ரயீ பரா

ருக் யஜு: ஸாமஸங்கதே சிந்த்யே ஸௌரே ச மண்டலே

பொருள் - அவள் மூலமாகவே நான் ஸௌரர்களால் அவர்களுடைய மண்டலத்தில் உள்ள மஹாராணியாகக் கொள்ளப்படுகிறேன். இந்த மண்டலமானது ருக், யஜுர் மற்றும் ஸாமம் ஆகியவற்றைக் கொண்டதாக உள்ளது.

43. தருணீம் ரூபஸம்பந்நாம் ஸர்வாவயவஸுந்தரீம்

அநயைவ வ்யவஸ்யநித லோகாயதவிசக்ஷணா:

பொருள் – அவள் மூலமாகவே லோகாயதர்களில் உள்ள உபாஸகன் ஒருவன் த்யானிக்கின்ற “அனைத்து அவயவங்களிலும் நேர்த்தியான அழகான பெண்” என்பவளாக நான் கொள்ளப்படுகிறேன்.

44. க்ஷணபங்கவிதாநஜ்ஞைச்சிந்த்யே நிர்விஷ்யா ச தீ:

ஆர்ஹதைச்சாநயைவாஹம் யக்ஷீநாம்நா ஸதோதிதா

பொருள் – அவள் மூலமாகவே அனைத்தும் க்ஷண நேரம் மட்டுமே நீடிக்கும் என்று உரைக்கும் பௌத்தர்களால் “தீர்மானிக்க இயலாதபடி உள்ள ஞானம்” என்று நான் கொள்ளப்படுகிறேன். அவள் மூலமாகவே ஆர்ஹதர்களால் (ஐனர்கள்) நான் யக்ஷை எனப்படுகிறேன்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 293)

இப்படியாகப் பொதுவான உபதேசம் குறித்து அறிந்த பின்னர் நசிகேதஸ் மகிழ்ந்தான். இதனைத் தொடர்ந்து அந்த வரியில் கூறப்பட்டவைகளான, “தேவம் மத்வா” - என்பதன் மூலம் கூறப்பட்டதான அடையப்பட்டவேண்டிய இலக்கான தேவனுடைய ஸ்வரூபம் என்ன என்பதையும்; “அத்யாத்ம யோகாத் கமேந” - என்பதன் மூலம் கூறப்பட்டதான அடையப்படவேண்டிய இலக்கை அடைபவனாகிய ப்ரத்யகாத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்ன என்பதையும்; “மத்வா தீரோ ஹர்ஷ சோகௌ வஹாதி” - என்பதன் மூலம் கூறப்பட்டதான ப்ரஹ்ம உபாஸனையின் ஸ்வரூபம் என்ன என்பதையும் அறிய முனைந்தான். இதன் காரணமாக நசிகேதஸ் மீண்டும், கட. (2-14) - அந்யத்ர தர்மாத் அந்யத்ர அதர்மாத் அந்யத்ர அஸ்மாத் க்ருத அக்ருதாத் | அந்யத்ர பூதாச்ச பவ்யாச்ச யத் தத் பச்யஸி தத் வத - தர்மம் மற்றும் அதர்மம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும் (அதாவது புண்ணியம் மற்றும் பாபம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட மோக்ஷம்), செய்யப்பட்டவை மற்றும் செய்யப்படாதவை ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும், மூன்று காலங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும் ஆகிய வஸ்துவை நீ (யமன்) காண்கிறாய் அல்லவா? அதனை எனக்குக் கூறவேண்டும் - என்று கேட்டான்.

இப்படியாக அனைத்து இலக்குகளிலிருந்தும் வேறுபட்டதும், அனைத்து உபாயங்களிலிருந்தும் வேறுபட்டதும், இலக்கை அடைபவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும், இவை மட்டும் அல்லாமல் இவ்விதமான வேறுபாடு என்பது மூன்று காலத்திலும் வேறுபட்டதாகவே உள்ளதும் ஆகிய இந்த மூன்று

விஷயங்கள் குறித்து யமன் கேட்கப்பட்டான்; இதற்கு விடையாக யமன் முதலில், “ஓம்” என்பதான ப்ரணவத்தைப் புகழ்த் தொடங்கினான். பின்னர், அந்த ப்ரணவம் மூலம் கூறப்படுவதான அடையவேண்டிய இலக்கின் (ப்ராப்ய) ஸ்வரூபம் குறித்தும், அதனுள்ளே அடங்கியதான அடைபவனாகிய ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் குறித்தும் பொதுவாக விளக்கினான்; இதுவே, கட. (2-15) – ஸர்வே வேதா யத் பதம் அமநந்தி தபாம்ஸி ஸர்வாணி ச யத் வதந்தி | யத் இச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யே சரந்தி தத்தே பதம் ஸங்க்ரஹேண ப்ரவீம் ஓம் இதி ஏதத் - அனைத்து வேதங்களும் எந்த ஒன்றை உரைக்கின்றனவோ, எந்த ஒன்று அனைத்து தவங்களாலும் கூறப்படுகிறதோ, எந்த ஒன்றை அடையும் இச்சையால் ப்ரம்மசர்யம் கைக்கொள்ளப்படுகிறதோ அதனை நான் (யமன்) சுருக்கமாக உரைக்கிறேன்; அது, “ஓம்” என்பதாகும் – என்று கூறப்பட்டது.

இப்படியாக உபதேசித்த பின்னர், மீண்டும் ப்ரணவத்தை (ஓம்) புகழ்ந்தான்; இதனைத் தொடர்ந்து, அதனை அடைபவனாகிய ப்ரத்யகாத்மாவின் (ஜீவாத்மா) ஸ்வரூபமானது, கட. (2-18) – ந ஜாயதே ந ம்ரியதே வா விபச்சித் - அவன் பிறப்பதும் இல்லை, இறப்பதும் இல்லை – என்று கூறப்பட்டது. தொடர்ந்து, அடையவேண்டிய இலக்கான ப்ரஹ்மாகிய விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபமானது, கட. (2-20) – அணோரணீயாந் - அணுவைக் காட்டிலும் அணுவாக உள்ளவன் – என்று தொடங்கி, கட. (2-24) - க இத்தா வேத யத்ர ஸ: - அவன் எவ்விதம் உள்ளான் என்று யார் உறுதியாக அறிய இயலும் – என்பது முடிய உபதேசிக்கப்பட்டது.

இந்த வாக்கியங்களுக்கு நடுவில், கட. (2-24) - நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந - இந்த ஆத்மா குறித்து மற்றவர்கள் கூறுவதன் மூலமோ, புத்தி மூலமோ, மீண்டும் பலமுறை படிப்பதன் மூலமோ அறிய இயலாது - என்று தொடங்கி, “பக்தி ரூபமாக உள்ள உபாஸனம்” என்ற உபாயத்தின் ஸ்வரூபம் கூறப்பட்டது. மேலும், கட. (3-1) - ருதம் பிபந்தௌ - இருவர் கர்மபலனை புஜிக்கிறார்கள் - என்பதன் மூலம், உபாஸிக்கப்படும் பொருள் மற்றும் உபாஸனை செய்பவன் ஆகிய இருவரும் அருகாமையில் உள்ளதால், உபாஸனை செய்வது எளிதே ஆகும் என்று கூறப்பட்டது அடுத்து, கட. (3-3) - ஆத்மாநம் ரதிநம் வித்தி - ஆத்மாவைத் தேர் ஓட்டுபவனாக அறிவாயாக – என்று தொடங்கி, கட. (3-

14) – துர்கே பதஸ் தத் கவயோ வதந்தி - அந்தப் பாதை மிகவும் கடினமானது என்று அறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள் - என்று முடிக்கப்படுவதன் மூலம், உபாஸனையின் வழிமுறைகள் மற்றும் உபாஸகன் விஷ்ணுவின் பரமபதம் அடைதல் ஆகியவை குறித்துக் கூறப்பட்டது. இப்படியாகக் கூறப்பட்ட இந்தப் பகுதியானது, கட. (3-15) - அசப்தம் அஸ்பர்சம் - சப்தம் அற்றது, தொட இயலாதது - என்று முடிக்கப்பட்டது. ஆகவே இங்கு அறியப்பட வேண்டியவைகளாக மூன்று விஷயங்களும், அவற்றைக் குறித்த கேள்விகளும் மட்டுமே உள்ளன. கபிலதந்தரத்தில் கூறப்பட்ட அவ்யக்தம் குறித்து, இங்கு ஏதும் எடுக்கப்படவில்லை.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 293)

“மா சுச:” என்பதன் விளக்கம்

மூலம் – இனிமேல் “மா சுச:” என்கிற இத்தாலே கீழருளிச்செய்த அர்த்தத்தில் தீர்வு ப்ரகாசிதமாகிறது.

விளக்கம் – அடுத்து “மா சுச:” என்பதன் மூலம், இதுவரை கூறப்பட்டவற்றுடைய முடிவு வெளிப்படுகிறது.

“மா சுச:” என்பது விதிமுறை அல்ல

மூலம் – சிலர் “மா சுச:” என்கிறவிது விதியாகையாலே ப்ரபந்நனான பின்பு சோகிக்கை வித்யதிலங்கனமாய் இவனை உபாயபூதனான சரண்யன் நெகிழ்ந்து தன் கார்யத்துக்குத் தானே கடவனாகையாகிற ப்ரத்யவாயமுண்டாம் என்று சொன்னவிடம் புத்தியூர்வ உத்தராகத்தையும் “ஸர்வ பாபேப்ய:” என்கிறவிடத்திலே கூட்டித் தாங்களே பண்ணின வ்யாக்யானத்துக்கும், “ப்ரபந்நனை சரண்யன் ஒருபடியாலும் கைவிடான்” என்கிற வாக்கியங்களுக்கும் விருத்தமாம். ஆகையால் இவ்வுபாயத்தில் இழியுமவனுக்கு சோக ஹேதுக்களெல்லாம் கழிகையாலே சோகிக்க வேண்டா என்னுமிடத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு விச்வாஸத்தை த்ருடிகரிக்கையிலே தாத்தப்ர்யம்.

விளக்கம் – ஒரு சிலர் “மா சச: - வருத்தம் அடையாதே” என்பது, தவிர்க்கப்பட வேண்டிய செயலை விதிப்பதாகும் என்று கூறுகிறார்கள். அவர்களுடைய கருத்தின்படி, “ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் ஒருவன் எந்த விஷயத்திற்கும் வருத்தம் அடைதல் கூடாது. அவ்வாறு வருந்துதல் என்பது ப்ரபத்தி விதிமுறைக்கு விரோதமாக உள்ளதால், உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தை மாற்றிக் கொள்கிறான். இதன் காரணமாக வருத்தம் அடைந்த ப்ரப்பந்நன் தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ளட்டும் என்று கைவிடுகிறான்”, என்பதாகும். இந்தக் கருத்தானது, “தன்னைச் சரணம் புகுந்தவர்களை ஸர்வேச்வரன் ஒருநாளும் கைவிடமாட்டான்” என்று கூறுகின்ற ப்ரமாணங்கள் அனைத்திற்கும் முரணானது ஆகும். ஆகவே, “மா சச:” என்பது, இந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்ட ஒருவனுக்கு, துக்கம் உண்டாகக் காரணமாக உள்ள அனைத்தும் விலகுவதால் அவன் சோகம் அடையவேண்டாம் என்று உரைத்து, அவனுடைய நம்பிக்கை உறுதியாக்குவதில் மட்டுமே நோக்கம் கொண்டதாகும்.

பந்து நாச ஆதய: பூர்வம் பஹவ: சோக ஹேதவ:

தத் தத் ஸமுசிதை: ஸம்யக் உபதேசை: அபோதிதா:

பொருள் – உறவினர்கள் அழிதல் முதலான பலவிதங்களில் உள்ளதான துக்கத்திற்கான காரணங்கள் அனைத்தும் முன்பு அந்தந்த துக்கத்தை நீக்கக்கூடிய உபதேசங்களால் நேர்த்தியாக விலக்கப்பட்டன.

ஸுதுஷ்கரத்வாத் தர்மணாம் அபாரத்வாத் விரோதிநாம்

ஸித்த: பல விளம்பவாத் ச சோக: அத்ய விநிவார்யதே

பொருள் – கர்மயோகம் போன்ற தர்மங்களால் செய்ய இயலாதபடி உள்ளதாலும், பேற்றினை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள எல்லையற்ற பாபங்களாலும், பலனைப் பெறுவதில் ஏற்படும் காலதாமதத்தாலும் நேர்கின்ற அனைத்து துக்கங்களும் இந்த உபதேசம் மூலம் விலக்கப்பட்டன.

மூலம் - “அபிமத பலத்துக்கு துஷ்கர ஸாதநமுமன்றிக்கே ஸர்வ விரோதி நிவர்த்தந க்ஷமமுமாய்ப் பல விளம்பமுமின்றிக்கேயிருக்கிற இவ்வுபாய விசேஷம் உபதிஷ்டமான பின்பு உபாய தெளஷ்கர்யாதிகளடியாக உனக்கு சோகிக்கப் ப்ராப்தியில்லை. இவ்வுபாயம் அநுஷ்டித்தால் உன் கார்யம் எனக்கு பரமாய் நானே பலியுமாய் உன்னை ரக்ஷியாதபோது எனக்கு அவத்யமாம்படியிருக்கும் தசையிலும் தநாதி துல்யனான உனக்கு சோகிக்கப் ப்ராப்தியுண்டோ” என்று திருவுள்ளம்.

விளக்கம் - இங்கு ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ளமானது, “சேதநனாகிய உனக்கு விருப்பமான பலனைப் பெறுவதற்காக நீ செய்யவேண்டிய கடினமான உபாயமாக இல்லாமலும், மிகவும் எளிதாக இருப்பதும், அனைத்து தடைகளையும் நீக்கவல்லதும், காலம் தாழ்ந்து பலன் அளிக்காமல் உடனே பலன் அளிக்கவல்லதும் ஆகிய ப்ரபத்தி என்னும் இந்த உபாயம், என்னால் உனக்கு உபதேசம் செய்யப்பட்ட பின்னர் நீ சோகம் கொள்வதற்கு அவசியமே இல்லை. இந்த உபாயத்தை நீ கைக்கொண்ட பின்னர் உனக்கான பலனை அளித்தல் என்பது என்னுடைய பொறுப்பாகிறது. அத்தகைய பலனை அடைபவனும் நானே ஆகிறேன். உன்னைக் காக்கவில்லையென்றால் எனக்குக் கேடு உண்டாகும் என்றுள்ளபோது, என்னால் காப்பாற்றப்படும் செல்வத்தின் இடத்தில் உள்ள உனக்குத் துக்கம் கொள்ளும் நிலை உள்ளதோ?”, என்பதே ஆகும்.

மூலம் - இங்கு கழிக்கிற சோகம் யதாவஸ்தித ஆத்மோபதேசாதிகளாலே கழிந்த பந்து வதாதி நிமித்தமான பழைய சோகமன்று; ப்ரகரண அநுகுணமான சோகாந்தரம். எங்ஙனையென்னில், “தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாய அஸூரீ மதா” என்று பிரித்துச் சொன்னவாறே, “நாம் ஆஸூர ப்ரக்ருதிகளாகில் செய்வது என்?” என்று சோகித்த அர்ஜுநனைப் பற்ற “மா சுச: ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாத: அஸி பாண்டவ” என்றாற்போலே இங்கு சீரிய பலத்தில் தீவ்ரஸங்கம் நடவா நிற்க, சிரகால ஸேவ்யமாய் அந்தராய பஹுலமாய் அத்யந்தாவஹிதர்க்கும் க்ருச்ச்ர ஸாத்யமான உபாயத்தையும் தன் அளவையும் கண்டு, ‘நமக்கு இவ் உபாயம் தலைக்கட்டி எங்கே இப் பல ஸித்தி உண்டாகப் போகிறது?” என்று சோகித்த அர்ஜுநனுக்குக் க்ஷணகால ஸாத்யமாய், ஸர்வ அந்தராய ரஹிதமாய் ஸுகரமான

உபாயத்தைக் காட்டிக் கொடுத்து, அம்முகத்தாலே பல ஸித்தியில் நிர்பரனுமாய் நிஸ்ஸம்சயனுமாய்ப்படி பண்ணி, “மா சச:” என்று சொன்னால் இது உபாயாந்தர தெளஷ்கர்யாதிகளடியாகப் பிறந்த சோகத்தைக் கழிக்கிறதாமித்தனையிறே.

விளக்கம் – இங்குள்ள “மா சச:” என்பதன் மூலம் விலக்கப்படுகிற துக்கமானது, யுத்தம் தொடங்கியபோது தனது உறவினர்களை எப்படிக் கொல்வது என்று எழுந்ததும், ஆத்மா குறித்த உபதேசங்களால் விலகியதும் ஆகிய “உறவினர்கள் குறித்த சோகம்” அல்ல. இந்தப் பகுதியில் கூறப்படும் விஷயத்தைக் குறித்த துக்கமே இங்கு உரைக்கப்படுகிறது. எப்படி? கீதையில் (16-5) - தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாய அஸுரீ மதா - தேவர்களைப் போன்ற தன்மைகள் மோக்ஷத்திற்கும், அஸுரர்களைப் போன்ற தன்மைகள் பந்தத்திற்கும் கொண்டு செல்லும் – என்று பகவான் பிரித்து உரைத்தான். இதனைக் கேட்ட அர்ஜுனன், “நான் அஸுரத் தன்மைகள் கொண்டவனாக இருந்தால் என்ன செய்வது?”, என்று எண்ணி சோகம் கொண்டான். இதனை உணர்ந்த பகவான், “மா சச: ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாத: அஸி பாண்டவ - பாண்டவனே! நீ தேவர்களைப் போன்ற தன்மைகள் அடையவே பிறந்தாய். ஆகவே வருந்தாதே” என்றான். இதனைப் போன்றே மோக்ஷம் அடைவதில் விருப்பம் கொண்டவனாக நின்ற அர்ஜுனன், இங்கு பகவான் உபதேசம் செய்த உபாயத்தை நீண்டகாலம் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்றும், அதற்கும் பல தடைகள் உண்டாகும் என்றும், மிகவும் கவனத்துடன் உள்ளவர்களுக்கும் கூடக் கடினமாக இருப்பதாகும் என்றும், மிகவும் சிரமத்துடன் செய்யவேண்டியதான இந்த உபாயத்தைக் குறித்து சோகம் கொண்டான். அந்த உபாயத்தில் உள்ள சிரமத்தையும், தனது தகுதியையும் குறித்துச் சிந்தித்து, “எனக்கு இந்த உபாயம் கைகூடி, எவ்விதம் பலனை அளிக்க இயலும்?”, என்று எண்ணி சோகம் அடைந்தான். அப்போது பகவான் ஒரு நொடிப்பொழுதில் செய்யக்கூடியதும், எந்தவிதமான தடையும் இல்லாததும், மிகவும் எளிதானதும் ஆகிய மற்றொரு உபாயத்தைக் காண்பித்துக் கொடுத்தான். இதன் மூலமாக அர்ஜுனன் மோக்ஷ உபாயத்தைக் குறித்து பாரம் அற்றவனாகவும், சந்தேகம் அற்றவனாகவும் ஆகும்படிச் செய்து, “மா சச: - வருத்தம் கொள்ளாதே” என்றான். ஆகவே இங்கு கூறப்பட்ட சொற்களானவை

முதலில் கூறப்பட்ட மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்வதில் ஏற்படக்கூடிய துக்கத்தை விலக்குவதாகவே உள்ளது என்று கருத்து.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 113)

வ்யாக்யானம் - [4] (இனிப் பத்திலொன்று தசமதசையிலே பேறென்று) “நயந ப்ரீதி: ப்ரதமம் சிந்தாபோகஸ் ததோநு ஸங்கல்ப:, நித்ராச்சேதஸ் தநுதா விஷய விரக்திஸ் த்ரபாநாச:, உந்மாதோ மூர்ச்சா ம்ருதி ரித்யேதா: ஸ்மரதசா தசைவ ஸ்யு:” என்றும், “ப்ரதமஸ் த்வபிலாஷ: ஸ்யாத் த்விதீயம் சிந்தநம் பவேத், அநுஸ்ம்ருதிஸ் த்ருதீயந்து சதுர்த்தம் குணகீர்த்தனம் உத்யோக: பஞ்சம: ப்ரோக்த: ப்ரலாப: ஷஷ்ட உச்ச்யதே உந்மாதஸ் ஸப்தமோ ஜ்ஞேய: அஷ்டமோ வ்யாதிருச்ச்யதே நவமே ஜடாதசைவ தசமம் மரணம் ததா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே காமுகராயிருப்பார்க்கு தசமாவஸ்தையிலே மரணமாமாப்போலே, நம்பக்கல் பரபக்தியுத்தரான உமக்கும் நம்மைப் பெறாவிடில் முடியும்படியான பரமபக்திதசை பத்தாம் பத்திலே பிறக்கத் தேடுகிறது. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன விளம்பயில்லை, இனியுள்ளது பத்திலொன்று தசமதசையான மரணாவஸ்தையிலே பேறென்று. (நாட்கடலாகத் தம்பிக்கிட்டதாகாமல் நாளை வதுவைபோலே நாளிடப் பெற்றவர்) “நாட்கடலைக் கழிமினே” என்கிறபடியே விரஹ வ்யஸநத்தாலே ஒருநாள் ஒருகடல்போலே துஸ்தரமாம்படி, “பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே” என்று தம்பியான பரதாழ்வானுக்கு நெடுக நாளிட்டுக் கொடுத்தாப்போலே யாகாமே, “நாளை வதுவை மணமென்று நாளிட்டு” என்று இன்றென்னில் வெள்ளக்கேடாம், சிலநாள் கழித்தென்னில் வறட்கேடாமென்று நினைத்து, நாளையென்று நாய்ச்சியார்க்கு நாளிட்டாப்போலே “மரணமானால்” என்று ஆரப்த சரீராவஸாநத்திலே பேறாக அவன்தானே நாளிட்டுக் கொடுக்கப் பெற்று ஹ்ருஷ்டரானவர்,

விளக்கம் - (இனி பத்தில் ஒன்று தசம தசையில் பேறு என்று) - நயந ப்ரீதி: ப்ரதமம் சிந்தாபோகஸ் ததோநு ஸங்கல்ப:, நித்ராச்சேதஸ் தநுதா விஷய விரக்திஸ் த்ரபாநாச:, உந்மாதோ மூர்ச்சா ம்ருதி ரித்யேதா: ஸ்மரதசா தசைவ ஸ்யு: - பார்த்த காரணத்தால் முதலில் ஏற்படும் ப்ரீதி, தொடர்ந்து சிந்தனை, தொடர்ந்து அதே சிந்தனை, உறக்கம் இன்மை, இளைத்துப் போதல், மற்ற பொருள்களில் வெறுப்பு, வெட்கம் இன்மை, பித்துப் பிடித்த நிலை, மயக்கம் மற்றும் இறப்பு ஆகியவை மன்மதனுடைய பத்து நிலைகள் ஆகும்- என்றும், ப்ரதமஸ் த்வபிலாஷ: ஸ்யாத் த்விதீயம் சிந்தநம் பவேத், அநுஸ்ம்ருதிஸ் த்ருதீயந்து சதுர்த்தம் குணகீர்த்தனம் உத்யோக: பஞ்சம: ப்ரோக்த: ப்ரலாப: ஷஷ்ட உச்ச்யதே உந்மாதஸ் ஸப்தமோ ஜ்ஞேய: அஷ்டமோ வ்யாதிருச்ச்யதே நவமே ஜடாதசைவ தசமம் மரணம் ததா - தொடக்கத்தில் ஆசை ஏற்படும், இரண்டாவதாக நினைவுகள் நீடிக்கும், மூன்றாவதாக அதே எண்ணங்கள் தொடரும், நான்காவதாக அவளுடைய குணங்கள் குறித்துப் பிதற்றுதல், ஐந்தாவதாக முயற்சி ஏற்படும், ஆறாவது பிதற்றுதல், ஏழாவது மனநிலை தடுமாற்றம் ஏற்படும், எட்டாவது மனநோய் ஏற்படும், ஒன்பதாவது எந்தச் செயலும் அற்றிருத்தல் ஏற்படும், பத்தாவது இறத்தல் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப காமத்தின் பிடியில் அகப்பட்டவர்களுக்கு பத்தாவது நிலையில் மரணம் ஏற்படுகிறது. ஸர்வேச்வரனாகிய நம்மிடம் ப்ரபத்தியைக் கொண்ட உமக்கு நம்மை வந்தடையாவிடில் முடிந்து போகும்படியாக உள்ள பரமபக்தி நிலை என்பது பத்தாம்பத்தில் பிறக்கும்படியாக உள்ளது; ஆகையால் இதுவரை கூறப்பட்டதாகிய காலதாமதம் என்பது இல்லை; இனி உமக்கு பத்து நிலைகளில் ஒன்றாகிய இறுதி நிலையாகிய மரணநிலை ஏற்படவுள்ள பேறு என்று. (நாள் கடலாகத் தம்பிக்கு இட்டது போல் ஆகாமல்) - திருவாய்மொழி (1-6-7) - நாட்கடலைக் கழிமினே - என்பதற்கு ஏற்ப பிரிவுத் துன்பம் காரணமாக ஒருநாள் என்பது ஒரு கடல் போன்று கடக்க இயலாதபடி, யுத்தகாண்டம் (127-1) - பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே - பதினான்கு ஆண்டுகள் முழுவதுமாகக் கழிந்த பின்னர் - என்று தம்பியாக பரதாழ்வானுக்கு நீண்டநாள் குறித்துக் கொடுத்தது போன்று அல்லாமல், நாச்சியார் திருமொழி (6-2) - நாளை வதுவை மணம் என்று நாளிட்டு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இன்று என்றால் வெள்ளத்தால் ஏற்படும் கேடு, சில நாட்கள் என்றால் வறட்சியால் ஏற்படும் கேடு” என்று எண்ணி, “நாளை” என நாய்ச்சியாருக்கு நாள் அளித்தது போன்று, திருவாய்மொழி (9-10-5) - மரணம்

ஆனால் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இந்தச்ச சீரத்தின் முடிவில் பேறாக அவன் தானாகவே முன்வந்து நாள் குறித்துக் கொடுத்ததன் காரணமாக மகிழ்வு கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - [5] (இம்மடவுலகர் கண்டதோடுபட்ட அபாந்தவாரசுகா போக்யாஸுகாநுபாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக்காட்டி) சரமோபாயோபேய பர்யந்தமாகத் தாமருளிச்செய்த ஹிதவசநம் கேட்டுத் திருந்தினவர்களை யொழிய அல்லாதாரையும் விடமாட்டாத தம்முடைய க்ருபையாலே “இம்மடவுலகர்” என்று ஸம்ஸாரத்தி லறிவு கேடரானவர்களுக்கு, “கொண்ட பெண்டிர்” என்று தொடங்கி ஸந்நிதியிலே ஸ்நேஹிக்குமதொழியக் காணாதபோது ஸ்நேஹமொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற பார்யாபுத்ராதிகள் பந்துக்களன்று, ப்ரளயாபத்ஸகனானவனே பரமபந்துவென்றும், “துணையும் சார்வும்”, “பொருள் கையுண்டாய்”, “அரணமாவர்” என்ற பாட்டுக்களாலே அவனை யொழிந்தார் தாங்களுபகாரரைப் போலே ப்ரயோஜநமுள்ளபோது பந்துக்களாய்க் கொண்டாடி ஆபத்து வந்தவாறே கண்ணற்று உபேசுகிப்பர்கள்; ஆகையால் அவர்கள் ரசுகரல்லர்; தன்னுடைய ரசுகணத்திலே அதிசங்கை பண்ணினாரையும் விச்வஸிப்பித்து ரசுகிக்குமவனாய் அவதார முகத்தாலே ஸுலபனாய் ரசுகணாநுரூபமான குணங்களையுமுடையனானவனை யொழிய வேறு ரசுகரில்லையென்றும், “சதிரமென்று தம்மைத்தாமே சம்மதித்து” என்று தொடங்கி தங்களுக்கு போக்யைகளாக ஸம்பாதித்த ஸ்தீர்கள் ஆபத்து வந்தவாறே உபேசுகிப்பர்கள், ஏக ப்ரகாரமாக ஸ்நித்தனாயிருப்பானவனே, ஆனபின்பு அவர்கள் போக்யரல்லர், அவனே நிரதிசய போக்யனென்றும், “இல்லை கண்டிரின்பம்” என்று தொடங்கி, துக்கங்களிலே சிலவற்றை ஸுகமென்று ப்ரமிக்கிற வித்தனை போக்கி அவனை யொழிய ஸுகரூபமாயிருப்பதொன்றில்லை யென்றும், “யாதுமில்லை மிக்கதனில்” என்று தொடங்கி அவனையொழிய வேறொன்றை ரசுகமென்று பற்றினவர்கள் பண்டைநிலையுங்கெட்டு அநர்த்தப்பட்டுப் போவர்கள். ஆன பின்பு அவனை யொழிய உபாயமில்லையென்றும் இப்படி அவனை யொழிந்தாருடைய அபந்துத்வத்தையும் அரசுகத்வத்தையும் அபோக்யதையையும் அஸுகத்வத்தையும் அநுபாயத்வத்தையும், அதுக்கு ப்ரதிகோடியானவனுடைய பரமபந்துத்வத்தையும் நிருபாதிகரசுகத்வத்தையும் நிரதிசய போக்யதையையும் ஸுகரூபத்வத்தையும் நிரபேசுகாபாயத்வத்தையும் தர்சிப்பித்து இம்மடவுலகருடைய அபாந்தவாதிகள் ப்ரதிஸம்பந்தியை அவர்களுக்குக் காட்டி என்று வாக்ய யோஜநாக்ரமம்.

விளக்கம் - (இம்மடவுலகர்) - சரம உபாயம் மற்றும் சரம உபேயம் முடிய தான் அருளிச்செய்த நன்மை பயக்கும் விஷயங்களைக் கேட்டுத் திருத்தியவர்கள் தவிர மற்றவர்களையும் கைவிட இயாலாதபடி உள்ள தனது உயர்ந்த கருணையால், திருவாய்மொழி (9-2-7) - இம்மடவுலகர் - என்று இந்த ஸம்ஸாரத்தில் அறிவிழந்து நிற்பவர்களுக்கு. (கண்டதோடுபட்ட அபாந்தவ ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி) - திருவாய்மொழி (9-1-1) - கொண்ட பெண்டிர் - என்று தொடங்கி, கண்களால் காணப்படும்விதமாக அருகில் உள்ளபோது அன்பு நிறைந்தவர்களாக நின்று, காணாதபோது எந்தவிதமான அன்பும் இன்றி உள்ள மனைவி, புத்திரர்கள் போன்று அல்லாமல் ப்ரளயத்தில் ஏற்பட்ட ஆபத்து காலத்தில் உதவிய அவனே உயர்ந்த உறவினன் என்றும். (அரசுக ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி) - திருவாய்மொழி (9-1-2) - துணையும் சார்வும் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-1-3) - பொருள் கையுண்டாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-1-4) - அரணமாவர் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலமாக அவனைத் தவிர உள்ள மற்றவர்கள் நமக்கு உதவி செய்பவர்கள் போன்று பயன் ஏற்படும்போது மட்டும் உறவினர்களாக நின்று, ஆபத்து வந்தபோது திரும்பிக் கூட நோக்காமல் வெறுப்பவர்கள் ஆவர். ஆகவே அவர்கள் காப்பாற்றுபவர்கள் அல்லர். ஆனால் தன்னுடைய காக்கும் தன்மையில் சந்தேகம் கொண்டவர்களையும் கூட அவர்களுடைய சந்தேகத்தை நீக்கி, தன்னை நம்பும்விதமாகச் செய்து காப்பாற்றுபவனாகவும், அவதாரங்கள் காரணமாக மிகவும் எளிதாக அடையப்படுவனாகவும், காப்பாற்றுவதற்குத் தேவையான அனைத்து குணங்களையும் கொண்டவனாகவும் உள்ள அவன் அல்லாமல் காப்பாற்றுபவர்கள் வேறு யாரும் இல்லை என்றும். (அபோக்ய ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி) - திருவாய்மொழி (9-1-5) - சதிரமென்று தம்மைத்தாமே சம்மதித்து - என்று தொடங்கி, தங்களுக்கு இன்பத்தை அளிப்பவர்களாக எண்ணப்பட்ட பெண்கள், ஆபத்து காலத்தில் விட்டுவிடுவார்கள்; ஒரே போன்று அன்பு கொண்டவன் அவன் மட்டுமே ஆவான்; ஆகவே இந்தப் பெண்கள் இனியவர்கள் அல்லர்; அவனே அளவற்ற இனிமை கொண்டவன் ஆவான் என்றும். (அஸுக ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி) - திருவாய்மொழி (9-1-6) - இல்லை கண்டிர் இன்பம் - என்று தொடங்கி துக்கங்கள் சிலவற்றையும் இன்பம் என்று எண்ணி மயங்குவதை விலக்கி, அவனைத் தவிர இன்பமயமாக இருப்பது வேறு எதுவும் இல்லை என்றும்.

(அநுபாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி) - திருவாய்மொழி (9-1-9) - யாதும் இல்லை மிக்கதனில் - என்று தொடங்கி, அவன் அல்லாமல் வேறு அனைத்தையும் தங்களைக் காப்பாற்றும் பொருளாகப் பற்றி நிற்பவர்கள், தங்களுடைய முன்பு நிலையும் தாழ்ந்து விழுவார்கள்; ஆகவே அவனைத் தவிர வேறு உபாயம் ஏதும் இல்லை என்றும் உரைத்தார். அதாவது இப்படியாக அவனைத் தவிர உள்ளவர்கள் யாரும் உறவினர்களாக இல்லாத தன்மை, காப்பாற்றுபவர்கள் அல்லர் என்னும் தன்மை, இன்பம் அளிப்பவர்கள் அல்லர் என்னும் தன்மை, சுகம் அளிப்பவர்கள் அல்லர் என்ற தன்மை, உபயமாக உள்ளவர்கள் அல்லர் என்ற தன்மை ஆகிய பலவற்றையும் உரைத்தார்; இதற்கு மாறாக உள்ள அவனுடைய உறவினனாதல், காப்பாற்றுபவனாதல், இனியவனாக இருத்தல், ஸுகம் அளிப்பவனாக இருத்தல், உபயமாக இருத்தல் போன்றவற்றை உணர்த்தினார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 258)

4-2-4 கோதில வண்புகழ் கொண்டு சமயிகள்

பேதங்கள் சொல்லிப் பிதற்றும் பிரான்பரன்

பாதங்கள் மேலணி பைம்பொந்துழாயென்றே

ஓதுமால் ஊழ்வினையேன் தடந்தோளியே

பொருள் - எந்தவிதமான தோஷங்களும் இன்றி, மற்றவர்களால் அனுபவிக்கத்தக்கபடி உள்ளதான குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி; சீலம், ஸௌசீல்யம், ஆநந்தம் போன்ற பல குணங்களில் தனித்தனியே ஈடுபட்டபடி நின்று; அந்தந்த குணங்களுடைய உயர்வில் உள்ள வேறுபாடுகளை எண்ணிப் பிதற்றும்படி ஸித்தாந்திகளை அனுபவிக்கும்படிச் செய்பவன்; மிகவும் உயர்ந்த உபாகாரங்கள் செய்பவன்; அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன்; இப்படிப்பட்ட அவனுடைய திருவடிகளில், குணங்களில் நிறைந்து விளங்குகின்ற நித்யஸூரிகளால் சாற்றப்பட்ட துளசிமாலையை, பாபம் நிறைந்த என்னுடைய மகள் எப்போதும் கூறியபடி உள்ளாள்.

அவதாரிகை - “பெருக்காறு வற்றினாற்போலே ஒருகால் எல்லாரையும் வாழ்வித்துப் போன அவதாரத்திலுள்ளத்தை நான் இப்போது எங்கே தேடுவேன்?” என்ன; “அது தவிருகிறது. என்றுமொக்க ஏகரூபமாயிருக்கிற பரமபத நிலயன் திருவடிகளில் திருத்துழாய் பெறத்தட்டு என்?” என்னாநின்றாள், என்கிறாள்.

விளக்கம் - “நன்றாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடிய ஆறானது வற்றியது போன்று, ஒரு காலத்தில் அனைவரையும் வாழும்படியாகச் செய்த பல அவதாரங்களில் உள்ளவற்றை நான் இப்போது எங்கு சென்று தேடுவேன்?”, என்று எனது மகளிடம் நான் கூறினேன். அதற்கு எனது பெண் என்னிடம், “சரி, அதனை விடுகிறேன். எப்போதும் ஒரே போன்ற தன்மைகள் கொண்ட பரமபதத்தில் உள்ளவனுடைய திருவடிகளில் உள்ள துளசியை அடைவதில் என்ன இடையூறு உள்ளது?”, என்று கேட்கிறாள். இவ்விதமாக அந்தத் தாய் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கோதில) குற்றமற்ற; ஹேயப்ரத்யநீகமான. குணத்துக்குக் கோதில்லாமையாவது ஒரு குணத்தை அநுஸந்தித்தால் குணாந்தரத்திற் போகாதபடி காற்கட்டுகை. அப்படியிராதாகில் அல்லாத விஷயங்களிற்காட்டில் வாசியில்லையிறே. (வண்புகழ்) - கல்யாணகுணங்கள். இக்குணங்களை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு. (சமயிகள்) ஓரோ குணங்களிலே கால்தாழ்ந்து குணாந்தரத்திற் போகமாட்டாதவர்கள். “சீல குணம் துவக்கவற்று; அதிலும் வீரகுணம் துவக்கவற்று; அதிலும் ரூபகுணமான ஸௌந்தர்யாதிகள் துவக்கற்று” என்று இவற்றிலே நிஷ்டரானவர்கள். சொன்ன இவர்களையொழிய, ஸத்வித்யா நிஷ்ட தஹரவித்யா நிஷ்ட உபகோஸல சாண்டில்யாதி வித்யா நிஷ்டரைச் சொல்லவுமாம்.

விளக்கம் - (கோதில) - எந்தவிதமான குற்றமும் இல்லாத. தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள. குணத்திற்குத் தோஷம் இல்லாமை என்பது, ஒரு குணத்தை எண்ணினால் மற்ற குணங்களில் ஈடுபடாதபடி தடுத்தல்; அவ்விதம் இருந்தால் மற்ற விஷயங்களுக்கும் இதற்கு எந்தவிதமான வேறுபாடுகளும் இல்லை என்றாகும் அல்லவோ? (வண்புகழ்) - கல்யாண குணங்கள். இப்படியாக உள்ள குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி. (சமயிகள்) - ஸித்தாந்திகள் அல்லது நித்ய முக்தர்கள். இவர்கள் ஏதேனும் ஒரு குணத்தில் ஈடுபட்டு நின்று அதனைக் கடந்து அடுத்த குணத்தில் செல்ல இயலாமல் நிற்பவர்கள். சீலகுணம் மிகவும் சிறந்தது, அதிலும் சிறந்தது வீர குணம், அதிலும் சிறந்தது ஸௌந்தர்யம் என இவற்றில் ஆழ்ந்து நிற்பவர்கள். அல்லது இவர்கள் அல்லாமல், “அனைத்தும்

அறிந்த தன்மை முதலானவற்றுடன் ஸ்வரூபமும் உபாஸிக்கத்தகுந்தது” என்று கூறும் ஸத்வித்யா நிஷ்டர்கள், “குணமும் ஸ்வரூபமும் உபாஸிக்கத்தககது” என்று கூறும் தஹரவித்யா நிஷ்டர்கள், “கண்களில் உள்ள ஸர்வேச்வரனே உபாஸிக்கத்தக்கவன்” என்று கூறும் உபகோஸலவித்யா நிஷ்டர்கள், “இந்த ஜகத்தைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவனே உபாஸிக்கத்தக்கவன்” என்று கூறும் சாண்டில்யவித்யா நிஷ்டர்கள் என்று இவர்களைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம் .

வ்யாக்யானம் - (பேதங்கள் சொல்லி) தாங்கள் அநுபவிக்கிற குணங்களுக்கு ஏற்றங்களைச் சொல்லி. அதாவது சீலகுணத்தை அநுபவித்து “இதுவும் ஒரு குணமே. இது போலேயோ வீரகுணம்?” என்றாற்போலே சொல்லி. (பிதற்றம்) அக்குணங்களிலே ஈடுபட்டு ஜ்வர ஸந்நி பதிதரைப்போலே அடைவுகெடக் கூப்பிடாநிற்பர்கள். (பிரான்பரன்) அவர்களுக்கு இப்படி உபகாரகனான ஸ்ரீவைகுண்டநாதன். அவர்களுக்கு உபகாரகனாகையவது, “இமையோர் தமக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெ யூணென்னு மீனச்சொல்” என்கிறபடியே, இக்குணங்களை அவர்களுக்கு நிலமாக்கி அநுபவிப்பிக்கையாலே, “பிரான்” என்கிறார்.

விளக்கம் - (பேதங்கள் சொல்லி) - தாங்கள் அநுபவித்தபடி உள்ள அந்தந்த குணங்களுக்கு ஏற்றவர்களை உரைத்து. உதாரணமாக சீல குணத்தை அநுபவித்த பின்னர், “இது அல்லவோ குணம். இது போன்று வீரகுணம் உள்ளதோ?”, என்று கூறுவர். (பிதற்றும்) - அந்தந்த குணங்களில் ஈடுபட்டு நின்று, ஜ்வரத்தின் வேகத்தில் பிதற்றுபவர்கள் போன்று முறை மாறி அழைத்தபடி இருப்பர். (பிரான்பரன்) - அவர்களுக்கு இத்தகைய உபகாரங்கள் செய்தபடி உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டநாதன். அவர்களுக்குச் செய்த உபகாரம் என்ன? திருவிருத்தம் (98) – இமையோர் தமக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயூண் என்னும் ஈனச்சொல் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தக் குணங்களை அவர்கள் அநுபவிக்கலாம்படி அவன் செய்வதால், “பிரான்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பரன்பாதங்கள் மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே யோதுமால்) - “சூட்டுநன்மாலைகள் தூயன வேந்தி” என்கிறபடியே மிக்க சீர்த்தொண்டரான நித்யஸூரிகள் அவன் திருவடிகளில் சாத்தினதாய், அத ஏவ அத்யந்தம் ஸ்ப்ருஹணியமான திருத்துழாயென்று எப்போதும் சொல்லாநின்றாள். (ஊழ்வினையேன்) வந்ததடைய முறையாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். ஊழென்பது முறை. (தடந்தோளியே) இப்படி கைவிஞ்சின அழகையுடையவள் குணநாம் ஆகரமான அவன் திருவடிகளிலே திருத்துழாயை ஆசைப்படா நின்றாள். இத்தோளழகுக்கு இலக்கானாரோ இவளோ இப்படி அடைவுகெடப் பிதற்றுவார்.

விளக்கம் - (பரன்பாதங்கள் மேலணி பைம்பொன் துழாய் என்றே ஓதுமால்) - திருவிருத்தம் (21) - சூட்டுநன்மாலைகள் தூயன ஏந்தி - என்பதற்கு ஏற்ப, “மிகவும் சீரிய அடியார்களாகிய நித்யஸூரிகள் அவனுடைய திருவடிகளில் சாற்றியதாக, அதன் விளைவாக எப்போதும் மிகவும் விரும்பத்தக்கதாக உள்ள திருத்துழாய்”, என்று எப்போதும் கூறியபடி உள்ளாள். (ஊழ்வினையேன்) - வந்து சேர்ந்த துக்கம் முழுவதையும் அனுபவிக்கும்படியான பாபங்களைச் செய்தேன். (தடந்தோளியே) - இவ்விதம் மிகுந்த அழகைக் கொண்ட எனது இந்தப் பெண், குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள அவனுடைய திருவடிகளில் உள்ள துளசிக்கு ஆசைப்பட்டு நிற்கிறாள். அவனை மயக்கவல்ல தோள் அழகு கொண்டவளாக இவள் உள்ளபோது, அவன் அல்லவோ இவ்விதம் பிதற்றவேண்டும்; ஆனால் முறை மாறி இவள் பிதற்றுகிறாளே!

4-2-5 தோளிசேர் பின்னை பொருட்டு எருதேழ் தழீஇக்

கோளியார் கோவலனார் குடக்கூத்தனார்

தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே

நாளுநாள் நைகின்றதால் எந்தன் மாதரே

பொருள் - “அவன் விரும்பும்படியான தோள்களைக் கொண்டவளாக, சீலம் முதலான குணங்களால் அவனுக்கு ஏற்றவளாக உள்ள நப்பின்னைப்பிராட்டியின் பொருட்டு ஏழு எருதுகளை ஒரே பிடியில் தழுவிக் கொண்டவனும், அந்த எருதுகளுக்கு ஏற்றபடியான ஆயர்கள் குலத்தில் அவதரித்தவனும், குடக்கூத்து

என்னும் லீலை மூலம் அனைவருடைய மனங்களையும் அபகரித்தவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுடைய இரண்டு திருவடிகளின் மீது சேர்க்கப்பட்ட குளிர்ந்த அழகிய துளசி", என்று ஒவ்வொரு நாளும் எனது பெண் புலம்பியபடியே உள்ளாள் என்கிறாள்.

அவதாரிகை - "ஸர்வஸ்மாத்தபரனாய்ப் பரமபத நிலயானாய், அப்ராப்யனாயிருக்கிறவன் திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயை என்னாலே தேடப்போமோ?" என்ன; "ஆனால், இங்கே என்னோட்டையாளொருத்திக்காகத் தன்னைப் பேணாதே எருதேழடர்ந்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாய் பெறத் தட்டு என்?" என்னா நின்றாள் என்கிறாள்.

விளக்கம் - திருத்தாயார் தனது மகளிடம், "அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாகவும், பரம்பதத்தில் வசிப்பவனும், அடைவதற்கு இயலாதவனாகவும் உள்ளவனுடைய திருவடிகளில் சாற்றின துளசிமாலையை என்னால் தேட இயலுமா?", என்று கேட்டாள். இதற்கு அந்தப் பெண், "என்னைப் போன்ற ஒரு பெண்ணுக்காகத் தன்னைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் ஏழு எருதுகளை அடக்கிய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் சேர்க்கப்பட்ட துளசியை நா பெறுவதற்கு என்ன தடை உள்ளது?", என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (தோளிசேர்பின்னை) "துல்ய சீலவயோ வ்ருத்தாம்" என்று ஆபிஜாத்யாதிகளால் பெருமாளுக்கு ஸத்ருசையாய், "அஸிதேக்ஷணா" என்று அவரிலும் இவளுக்கு ஏற்றமானாற்போலே அல்லாத அழகெல்லாம் க்ருஷ்ணனோடு ஒத்திருக்கும். தோளழகு அவனில் இவளுக்கு ஏற்றம். அவளுக்கு அவயவ ஸோபையில் தோற்று அத்தோளோடே அணைக்கைக்காக. (எருதேழ் தழீஇக்கோளியார்) எருதுகளேழையும் தழுவிக் கொள்ளுமவர். அநந்தரம் அவளைத் தழுவப் பார்க்கிறானாகையாலே அவளைத் தழுவினாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று எருதுகளோடு பொருததும். ஆகையாலிதே "எருதேழ் தழீஇ" என்றது. அவளைப் பொறுகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அவற்றின் கொம்போடே பொருததும் இக்கொம்போடே சேர்ந்தாற்போலே போகரூபமா யிருக்கிறபடி.

விளக்கம் – இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (16-5) – துல்ய சீலவயோ வ்ருத்தாம் – ஒரே போன்ற சீலகுணம் மற்றும் வயது ஆகியவற்றைக் கொண்டவளாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப குடிப்பிறப்பு போன்ற அனைத்தாலும் இராமனுக்கு நிகரானவளாக, அஸிதேசுஷணா – கறுத்த கண்கள் கொண்ட – என்று இராமனைக் காட்டிலும் இவளுக்கு ஏற்றம் உண்டானது போன்று, நப்பிணையின் மற்ற அழகுகள் அனைத்தும் க்ருஷ்ணனுக்கு நிகராகவே இருக்கும். ஆனால் தோளின் அழகு அவனைக் காட்டிலும் இவளுக்கு மிகவும் அதிகமாகவே உள்ளது. நப்பிணையின் அவயவங்களுடைய அழகில் மயங்கி அந்தத் தோள்களுடன் அணைவதற்காக. (எருது ஏழ் தழீஇக்கோளியார்) - ஏழு எருதுகளையும் அணைத்துக் கொள்பவன். அடுத்ததாக நப்பிணைப்பிராட்டியை அணைத்துக் கொள்ள முயல்கிறான் என்பதால், அவளைத் தழுவியது போன்றே எருதுகளைத் தழுவியதும் உள்ளது. அதனால்தான் “எருது ஏழ் தழீஇ” என்று கூறினார். அவளைப் பெறுவதற்கு இந்த எருதுகள் காரணமாக உள்ளதால், அந்த எருதுகளின் கொம்புடன் சேர்ந்ததும் இந்தக் கொம்பாகிய நப்பிணையுடன் சேர்ந்தது போன்று இனிமையாகவே உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (கோவலனார் குடக்கூத்தனார்) அவளைப் பெறுகைக்கு ஈடான ஆபிஜாத்யத்தையும் செருக்கையுமுடையவர். வில் முறித்தாலும் இசுஷ்வாகு வம்ச்யர்க்கல்லது பெண் கொடாத ஜநகனைப்போலே, எருதேழடர்த்தாலும் இடைத்தனத்தில் குறையுண்டாகில் பெண் கொடார்களிறே. (தாளிணை இத்யாதி) அவளுக்கு உதவின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிற சாத்தின திருத்துழாயையாயிற்று இவள் ஆசைப்பட்டது. (நாளுநாள் நைகின்றதால்) ஒருநாள் நைகைக்கும் ஆச்ரயமில்லாத மார்த்தவத்தையுடையவள், நாள்தோறும் நாள்தோறும் நையாநின்றாள். ஆச்ரயத்தையுங் கொடுத்து நையப்பண்ணும் விஷயமிறே. (என்தன் மாதர்) என் பெண்பிள்ளை. தன்னைப்போலே, பிறந்து விலங்கு முறித்துக் கொண்டு போய்ப் பூதநா சகட யமளார்ஜுநாதிகளோடே பொருது, “தழும்பிருந்த தாள் சகடன் சாடி” என்கிறபடியே தழும்பேறியிருப்பாளொருத்தியோ என் பெண்பிள்ளை? “தொடுங்கால் ஒசியுமிடையிளமான்” அன்றோ என்கிறாள்.

விளக்கம் - (கோவலனார் குடக்கூத்தனார்) - அவளை அடைவதற்கு ஏற்ற குலத்தையும் செருக்கையும் கொண்டவன். “வில்லை முறித்தாலும் இசுஷ்வாகு வம்சத்தில் வந்தவர்க்கு அல்லாமல் சீதையைத் திருமணம் செய்து தரமாட்டேன்” என்று நின்ற ஜனகன் போன்று, “ஏழு எருதுகளை அடக்கினாலும், ஆயர்குலத்தில் பிறக்கவில்லை என்ற குறை ஏற்பட்டால் பெண்களைக் கொடுப்பதில்லை” என்று உள்ளவர்கள். (தாளிணை இத்யாதி) - நப்பின்னைக்கு உதவிய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் சேர்க்கப்பட்ட துளசிமாலையை அல்லவோ இவள் விரும்புகிறாள்? (நாளுநாள் நைகின்றதால்) - ஒருநாள் துவண்டு விழுவதற்குக்கூட கொள்கொம்பு இல்லாத இவள், ஒவ்வொரு நாளும் துவண்டு விழுந்தபடி உள்ளாள். கொள்கொம்பையும் அளித்து, துவளவும் செய்யும் விஷயம் அல்லவோ அவன்? (என்தன் மாதர்) - மாதர் என்பதற்கு “பெண், மென்மை” என்று இரண்டு பொருள்கள் உண்டு. இவற்றை ஒவ்வொன்றாக அருளிச்செய்கிறார். எனது பெண்பிள்ளை. அல்லது, க்ருஷ்ணனைப் போன்று “பிறந்து, கட்டி வைத்த காவலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு சென்று, பூதனை சகடாகரன் மருதமரங்கள் போன்ற பலவற்றுடன் பொருது, முதல்திருவந்தாதி (23) - தழும்பிருந்த தாள் சகடன் சாடி - என்பதற்கு ஏற்றபடி திருவடிகளில் தழும்பி ஏறியபடி நிற்பவளோ எனது இந்தப் பெண்? திருவிருத்தம் (37) - தொடுங்கால் ஓசியும் இடை இளமான் - என்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ளவள் அல்லவோ இவள்?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்றும் ஸ்வாமி நிகமாந்த

மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானங்கள்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 3)

வ்யாக்யானம் - (பணிபதிச்சய்யா) - ஒரு ராஜாவுக்கு அபிமதையா யிருப்பாளொருத்தி, கண்டபோது ரஸிப்பதித்தனையொழிய ஒரு படுக்கையில் ஏறப்பெறாதேயாய்த்து இருப்பது. அங்ஙனன்றிக்கே “பகவந் நாராயணாபிமதாநுரூப ஸ்வரூபரூப” என்றும், “உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவை” என்றும், “ராகவ: அர்ஹதி வைதேஹீம்” என்றும் இப்படி ப்ரமாணம் உண்டாகையாலே கேவலம் அபிமதையான மாத்ரமன்றிக்கே அநுரூபையுமாயிருக்கையாலே அவனுக்கான படுக்கை இவளுக்கும் ப்ராப்தமென்கிறார்.

விளக்கம் - (பணிபதிச்சய்யா) - ஒரு அரசனுக்குப் பல மனைவிமார்கள் உள்ளபோது, தனக்கு விருப்பமான ஒருவளைத் தவிர மற்ற அனைவரும் கண்டு ரசிப்பதற்காக மட்டுமே இருப்பர் அல்லாமல் அரசனுடன் படுக்கையில் கிடக்க தகுதி அற்றவர்களாகவே இருப்பர். ஆனால் இவள் விஷயத்தில், சரணாகதி கத்யம் (1) - பகவந் நாராயண அபிமதாநு ரூப ஸ்வரூபரூப - என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (16-5) - ராகவ: அர்ஹதி வைதேஹீம் - வைதேஹிக்கு இராகவனே ஏற்றவன் - என்றும் திருவாய்மொழி (10-10-6) - உனக்கு ஏற்கும் கோலமலர்ப்பாவை - என்றும் ப்ரமாணங்கள் உள்ளதால், இவள் அவனுக்கு இனிமையாக மட்டும் என்றில்லாமல், அவனுக்குத் தகுந்தவளாகவும் உள்ளதால், அவனுக்கான படுக்கையானது இவளுக்கும் சேரக்கூடியதே ஆகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “பணிபதி:” என்கையாலே “அகாரேணோச்யதே விஷ்ணுஸ் ஸர்வலோகச்வரோ ஹரி: உத்த்ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேணோச்யதே ஸதா || மகாரஸ்து தயோர் தாஸ இதி ப்ரணவ லக்ஷணம்”, “பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே | அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்று சொல்லுகிறபடியே ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஒரு மிதுந சேஷத்வம் பரமபுருஷார்த்தமாகையாலே, இங்கும் வாஸுகி தக்ஷக ப்ரப்ருதிகளான அஷ்டமஹாநாகங்களுக்குப் பரிப்ருடனாய், சேஷபூதருக்கும் தலையாயிருந்துள்ள திருவனந்தாழ்வான், இருக்கும்போது உன் திருப்படுக்கை என்கிறார்.

விளக்கம் - (பணிபதி:) - இவ்விதம் கூறுவதன் காரணம் என்னவென்றால் அகாரேணோச்யதே விஷ்ணுஸ் ஸர்வலோகச்வரோ ஹரி: உத்த்ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேணோச்யதே ஸதா || மகாரஸ்து தயோர் தாஸ இதி ப்ரணவ லக்ஷணம் - அனைத்து லோகங்களுக்கு ஈச்வரனாக உள்ளவனும், ஹரி மற்றும் விஷ்ணு என்று கூறப்படுபவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் “அ” என்னும் எழுத்தால் குறிக்கப்படுகிறான்; விஷ்ணுவினால் தனது திருமார்பில் எப்போதும் தாங்கப்பட்டபடி உள்ள மஹாலக்ஷ்மி “உ” என்னும் எழுத்தால் குறிக்கப்படுகிறான்; அவர்கள் இருவருக்கும் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள ஜீவாத்மா “ம” என்பதால் கூறப்படுகிறான் என்பதே “ஓம்” என்றும் ப்ரளயத்தின் லக்ஷணம் ஆகும் - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (31-25) - பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே | அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - நீ வைதேகியுடன் மலைகளின் தாழ்வரையில் விளையாடி மகிழ்ந்தபடி உள்ளபோது நான் உமக்கு அனைத்து நிலைகளிலும் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஜீவாத்மாவிற்கு “ஒரு மிதுனம் [ஸர்வேச்வரனும், பெரியபிராட்டியும்]” என்பதற்கு அடிமையாக இருத்தலே மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்த என்பதால், இங்கு வாசுகி மற்றும் தக்ஷகன் போன்ற எட்டு பெரிய நாகங்களுக்குத் தலைவனாகவும், ஸர்வேச்வரனிடம் அடிமையாக உள்ளவன் என்று ஆதிசேஷன் கூறப்பட்டு, இப்படிப்பட்ட ஆதிசேஷன் உனக்குப் படுக்கையாக உள்ளான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆஸநம் வாஹநம் வேதாத்மா விஹகேச்வர:) - “ஸுபர்ணோஸி கருத்மாந் த்ரிவ்ருத்தே சிரோ காயத்ரம் சக்ஷு: ஸ்தோம ஆத்மா ஸாம தே தநூர் வாமதேவ்யம் ப்ரஹத் ரதந்தரே பசெஷுள யஜ்ஞா யஜ்ஞியம் புச்சம் சந்தாம்ஸ்யங்காநி திஷ்ணியாச்சபா யஜும்ஷி நாம” என்கிறபடியே நாகஜாதிகளுக்கு நாயகனான அநந்தன் திருப்படுக்கையானாப்போலே, இங்கும் வேதமயனாய் பறவைகளுக்கு ஆதாரனாயிருந்துள்ள பெரியதிருவடி இவளுக்கு ஆஸந வாஹனங்கள் என்கிறார். அபிமதையானால் படுக்கையில் அணைக்க ப்ராப்தமாயிருக்கும்; ஏகாசந்திற் கொண்டு இருக்க யோக்யையன்றிக்கேயாய்த்து இருப்பது. இங்ஙனன்றிக்கே “வைகுண்டே து பரே லோகே ஸ்ரீயாஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ” என்கிறபடியே இவள் அநுகூலரூபையாயிருக்கையாலே இவனுக்கான ஆஸநமும் வாகனமும் இவளுக்கும் ப்ராப்தம் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - (ஆஸநம் வாஹநம் வேதாத்மா விஹகேச்வர:) - ஸுபர்ணோஸி கருத்மாந் த்ரிவ்ருத்தே சிரோ காயத்ரம் சக்ஷு: ஸ்தோம ஆத்மா ஸாம தே தநூர் வாமதேவ்யம் ப்ரஹத் ரதந்தரே பசெஷுள யஜ்ஞா யஜ்ஞியம் புச்சம் சந்தாம்ஸ்யங்காநி திஷ்ணியாச்சபா யஜும்ஷி நாம - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நாகங்கள் அனைத்திற்கும் தலைவனாக உள்ள ஆதிசேஷன் படுக்கையாக உள்ளது போன்று, வேதமயமாகவும் அனைத்து பறவைகளுக்கும் தலைவனாகவும் உள்ள கருடன் இவளுக்கும் இருக்கை மற்றும் வாகனமாக உள்ளான் என்கிறார். அரசன் ஒருவனுக்கு விருப்பமான மனைவி என்று மட்டுமே இருந்தால் அவள் அவனைப் படுக்கையில் மட்டுமே அனைத்துக்கொள்ளும் தகுதி கொண்டிருப்பாள் அல்லாமல் அவனுடன் ஸிம்ஹாஸனத்தில் சேர்ந்து அமர்வதற்கான தகுதி கொண்டிருக்கமாட்டாள். ஆனால் இங்கு அவ்விதம் அல்லாமல், வைகுண்டே து பரே லோகே ஸ்ரீயாஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ - மிகவும் உயர்ந்த இடமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இந்த ஜகத்தின் நாதனும், எண்ணிப் பார்க்கவும் இயலாதபடியான ஸ்வரூபம் கொண்டவனும் ஆகிய மஹாவிஷ்ணு தனது அடியார்களுடனும் பாகவதர்களுடனும் சேர்ந்து, ஸ்ரீதேவியுடன் எழுந்தருளியுள்ளான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இவள் அவனுக்கு அனைத்துவிதங்களிலும் ஏற்புடையவளாக

உள்ளதால், அவனுக்கான இருக்கை மற்றும் ஸிம்ஹாஸனம் ஆகியவை அவளுக்கும் சேருவதாகவே உள்ளது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆக இப்படி கீழ்ச்சொன்ன யுக்திகளால் பிராட்டிக்கு நித்ய விபூதி ஸம்பந்தம் சொல்லப்பட்டது. இனி மேல் ச்லோக சேஷத்தால் லீலாவிபூதியோகமென்ன, ததந்தர்வர்த்திகளாயிருந்துள்ள ப்ரஹ்ம ருத்ராதி தேவ கணங்களுடைய சேஷத்வமென்ன இவை சொல்லப்படுகிறது. அதெங்ஙனையென்றால், (யவநிகா மாயா ஜகந்மோஹிநீ) - “மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாந் மாயிநம் து மஹேச்வரம்” என்றும், “இந்த்ரோ மாயாபி: புருரூப ஈயதே” என்றும், “தைவீஹ்யேஷ குணமயீ மம மாய துரத்யயா மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே” என்றும் இத்யாதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற பகவந் மாயையன்றோ உனக்கு யவநிகை. ஒரு திரையின் உள்ளிருக்கும் பேரைப் புறம்பிலவர் காணாதபடியாய், புறப்பட்டிருக்கும் பேரை உள்ளிருக்குமவர்கள் காணாதபடியாயிற்று இருப்பது. அங்ஙனிருக்கையன்றிக்கே, “ஜகந் மோஹிநீ” என்று எம்பெருமானுக்குத் திரோதாயிகையாயிருக்கையன்றிக்கே ஜகத்துக்குத் திரோதாயிகையாயிருக்குமென்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள பல சொற்கள் மூலமாக பெரியபிராட்டிக்கு உள்ளதான நித்யவிபூதி ஸம்பந்தம் கூறப்பட்டது. இனி அவளுக்குள்ள லீலாவிபூதி ஸம்பந்தமும், அதற்குள் காணப்படுகின்ற நான்முகன் ருத்ரன் போன்ற தேவர்கள் இவளுக்கு அடிமைப்பட்டு நிற்பதும் கூறப்பட உள்ளது. அது எப்படி? (யவநிகா மாயா ஜகந் மோஹிநீ) - ச்வே. (4-10) - மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாந் மாயிநம் து மஹேச்வரம் - வியக்கவைக்கும் ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக உள்ளதால் இந்த ப்ரக்ருதியை மாயை என்றும், ஸர்வேச்வரன் அந்த மாயையைக் கொண்டவன் என்றும் கூறப்படுகிறார்கள் - என்றும், ப்ருஹத். (4-5-19) - இந்த்ரோ மாயாபி: புருரூப ஈயதே - இந்த்ரன் என்னும் பரமாத்மா ப்ரக்ருதி என்ற மாயையைக் கொண்டு ஸஞ்சாரம் செய்கிறான் - என்றும், கீதை (7-14) - தைவீஹ்யேஷ குணமயீ மம மாய துரத்யயா மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே - என்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டதும், மூன்று குணக்களைக் கொண்டதும் ஆகிய எனது மாயையானது கடப்பதற்கு அரிதாகும். என்னைச் சரணம் அடைபவர்கள் மட்டுமே

இதனைக் கடக்கிறார்கள் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்கள் மூலம் வெளிப்படுகின்ற பகவானின் மாயை அல்லவோ உனக்கு முகத்திரையாக உள்ளது? ஒரு திரை என்பது அதன் உள்ளே இருப்பதை வெளியில் உள்ளவர்கள் காணமுடியாதபடியும், வெளியில் இருப்பதை உள்ளே இருப்பவரால் காணமுடியாதபடியும் இருப்பதாகும். ஆனால் இங்கு அப்படி அல்லாமல் “ஐகந்மோஹிநீ” என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுக்கும் மறைவை ஏற்படுத்தாமல், இந்த ஐகத்திற்கும் மறைவை ஏற்படுத்தாமல், இந்தத் திரை உள்ளது என்கிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்